

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΕΝ ΟΔΩ ΦΑΕΣΣΑΣ ΑΡ. 5Σ' ΝΑΡΟΜΗ ΠΡΩΤΗΡΕΥΕΤΑ 12 ΜΗΝΩΝ
Ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου ἕως Ἰουλίου
Ἐν τῷ Ἑσπ. ἀρ. 6. Ἐν τῷ Ἑσπ. γρ. γρ. 6Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΡΟΚΑΤΕΒΑΛΕΤΑΙ
ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἰωάννου Σκαλιστοῦνη. Ὑλὴ καὶ ζωή. Βερτελῶ καὶ Γωτιέ. — Λόγοι καὶ ἔργα, ὑπὸ Νικολάου Ἰ. Γαλανοῦ. — Ἡ χριστιανικὴ ἀκρίβεια ἐν τῷ Ἑφραίμ. ὑπὸ Μ. Ἰ. Γαλανοῦ. — Τιμολόγιον Ἀναστασίου. Ἑρμηνεία ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελικοῦ νόμου. — Ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὸ Μ. Ἰ. Γαλανοῦ. — Ἱερωνύμου Οἰκονόμου Μεγασηλιαίου. Περὶ τῆς σχέσεως ζώντων καὶ νεκρῶν. — Οἱ διδάσκοντες εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς τῆς «Ἀναπλάσεως» κατὰ τὴν προσεχῆ ἐβδομάδα. — Κυριακὸν Ἀποστολικὸν καὶ Εὐαγγελικὸν ἀνάγνωσμα, ὑπὸ Κ. Α. Διαληγοῦ.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΚΑΛΙΣΤΟΥΝΗ

ΥΛΗ ΚΑΙ ΖΩΗ⁽¹⁾

ΒΕΡΤΕΛΩ ΚΑΙ ΓΩΤΙΕ

Διαλεγόμενος ἡμέραν τινα μετ' ἄγγλου φυσιοδίφου παρετήρουν αὐτῷ ὅτι τινὲς τῶν ἐπιτιμωμένων εἰς τὰς μελέτας τῶν φυσικῶν καὶ πειραματικῶν ἐπιστημῶν προσθεύουσι καὶ διχιδίδουσιν εἰς τοὺς λαοὺς ἀρχὰς καὶ διδάγματα σκληρύνοντα ἐκ θεμελίων τὰς ἠθικὰς καὶ θρησκευτικὰς τῆς ἀνθρωπότητος πεποιθήσεις. «Τὸ γεγονός εἶνε δυστυχῶς ἀληθές, ὑπέλαβεν ὁ φυσιοδίφης, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ αἰτιασθῇ μόνον τοὺς ταῦτα φρονούντας καὶ διχιδίδοντας· ἡ εὐθύνη τῶν κοινωνικῶν ἀποτελεσμάτων τῶν γενομένων διαδόσεων ἐπιβαρύνει ἅπαντας. Σεῖς οἱ νομολόγοι καὶ φιλόλογοι, σεῖς οἱ διδάσκαλοι, οἱ ἐμπορευόμενοι, οἱ βιομήχανοι, σεῖς πάντες οἱ οἰκογενειάρχαι, ἀνέγνωτε ἄρθρον τι ἐφημερίδος ἢ παρίστηται εἰς τινα συνδιάλεξιν ὕλιστοῦ τινος ἀξιόχρους ὅτι ἀνεκάλυψε τὰ μυστήρια τῆς ζωῆς ἢ τῆς δημιουργίας, ἔνευ δὲ παρὰ τέρω ἡρώδης ἢ ἐπιστεύσατε εἰς τὰ λεγόμενα ἢ μετ' ἀδίκου»

(1) Ἐν τοῖς τυπογραφεῖσι Ἀνίστη Κωνσταντινίδου ἀνατυπῶνται εἰς δευτέραν ἐκδοσιν ἡ «Θρησκεία καὶ Ἑπιστήμη» τοῦ κ. Σκαλιστοῦνη, συμπληρωμένη διὰ νέων μελετῶν καὶ παρατηρήσεων καὶ φέρουσα ὡς μέρος ἐκύτερον «Δημιόδη τοῦ Χριστιανισμοῦ Ἀπολογητικὴν». Χάριν τῶν ἀνγνωστῶν τῆς «Ἀναπλάσεως» μεταφέρω μὲν τὸ κατωτέρω ἀπόσπασμα, διερ' ἐν τῷ βιβλίῳ ἐπιγράφεται συμπέρασμα τοῦ πρώτου μέρους.

φορίας ἡκούσατε. Ἐννοῶ ὅτι εἰν εἰσθε εἰς θέσιν ν' ἀρνηθῆτε τὰ προτεινόμενα ἡμῖν γεγονότα ἢ ν' ἀνασκειύσθε τὰς θεωρίας· ἀλλ' ἐπὶ ζητήματος ἐξ αὐτῶν ἤρτηται ὁ οἰκογενειακὸς καὶ κοινωνικὸς βίος, ἐπὶ ζητήματος ἐκ τῆς ἐπιλύσεως τοῦ ὁποίου ἤρτηται πᾶσαι αἱ ἠθικαὶ καὶ θρησκευτικαὶ τῆς ἀνθρωπότητος πεποιθήσεις, καθήκον εἴχετε νὰ γνωρίσητε τὰς γνώμας καὶ δοξασίας τῶν διδασκάλων τῆς ἐπιστήμης, εἴει ὑμεῖς αὐτοὶ νὰ στραφῆτε πρὸς τοὺς Φαραδάη, τοὺς Βίρχοφ, τοὺς Φλουράνς, τοὺς Ἀμπέρ, τοὺς Χίρν, τοὺς Κλαυδίους Βερνάρ, τοὺς Λίβιχ, τοὺς Quatrefages. Ἐὰν τοῦτο ἡθελετα πράξει, θὰ ἡκούετε παρ' ὧν ἐπαναλαμβανόμενους τοὺς λόγους καὶ τὰ συμπεράσματα. εἰς αὐτὴν κατέληξεν ὁ μέγας τῆς φύσεως ἱσχυλάτης Sir Humphrey Davy, ὁ ἐπὶ τεσσαράκοντα ὅλα ἔτη ἀρθρον περιπειθήσας πλοῦτον εἰς τὴν ἐπιστήμην διὰ τῶν σπουδαίων ἀνακαλύψεων του. «Ματαίως ἐκζητεῖται τὴν ζωὴν ἐπὶ τοῦ πεδίου τοῦ θανάτου. Ἡ ὕλη ἦν ψαύετε, οὔτε αἰσθάνεται οὔτε βλέπει οὔτε σκέπτεται, καὶ οὐδεμία τῆς ὕλης σύνθεσις δύναται νὰ δημιουργήσῃ τὴν διάνοιαν. Ἐρ' ὅσον ὁ σοφὸς εἰσδύει εἰς τὰ μυστήρια τῆς ἐπιστήμης, ἐπὶ τοσούτον ἡ καρδία του πληροῦται πίστεως καὶ φωτιζομένη καταπλήσσεται πρὸ τοῦ ἐπιλάμποντος μεγαλείου τοῦ θείου φωτός.»

Ἀκολουθοῦντες τὰς συμβουλὰς ταύτας καὶ ἐκζητοῦντες τὰς ἐπιστημονικὰς δοξασίας τῶν μεγάλων τῆς ἐπιστήμης ἐρμηνείων θὰ κατανοήσωμεν βεβαίως τὸν Ἀριστοτέλη, λέγοντα ἡμῖν ὅτι παραφρονούντες δαίκνυνται οἱ τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ψυχῆς διαφροσθητοῦντες, καὶ τὸν Κλαύδιον Βερνάρ βεβαιοῦντα ὅτι ὁ ὕλισμός εἶνε ἀπονεινομένη ἐπίνοια τῆς ἀνθρωπίνης φαντασίας· θὰ ἐννοήσωμεν τὸν Παστὴρ δηγνοῦντα ἡμᾶς διὰ τῶν πειραμάτων του εἰς τὴν ἀπόδειξιν τοῦ φυσικῶς ἀδυνάτου τῆς αὐτομάτου τῆς ζωῆς γενέσεως, καὶ τὸν Ἀγασιζ' διὰ τῶν ἀπλουστάτων ἐπιχειρημάτων ἀποδεικνύοντα ὅτι ὁ Ἀρβινισμός ἀντίκειται εἰς τοὺς ἀναλλοιώτους τῆς φύσεως νόμους. Καλῶς εἰ θὰ ἐννοήσωμεν τὸν Bois-Reymond καὶ τοὺς ἐπιφανεστέρους τῶν ζώντων φυσιοδιδῶν δι' ἑασκοντας ἡμᾶς ὅτι αἱ φυσικαὶ ἐπιστήμαι δὲν ἐπίλυσαν οὐδὲ νὰ ἐπιλύσωναι δύνανται ἐν τῷ μέλλοντι διὰ τῆς πει-

ραμκτικῆς αὐτῶν μεθόδου τὰ περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς οὐσίας τῶν ὄντων ζητήματα, παραπέμποντας δὲ ἡμᾶς πρὸς ἐπιλυτὴν τούτων εἰς τὴν θρησκείαν καὶ τὰς μεταφυσικὰς ἐπιστήμας. Ὡστε ἐπὶ τοιούτων ἐρειδόμενοι στερεῶν βάσεων ὁ μὲρ φάσωμεν ἐπιστημονικὰς δεξιότητας αὐτῶν ὅα προα-σπίσαι μὲν τὰς ἡμετέρας ἠθικὰς καὶ θρησκευτικὰς πεποι-θῆναι ἀπὸ τῶν παντοίων τῶν ὑπερθεϊστικῶν προσβολῶν, ὅα ἐκχυλῶσαι δὲ τὰς ἡμετέρας ἐρεῖνας καὶ κρίσεις κατὰ τὴν ἀνίχνυσιν τῆς ἀληθείας.

Τὴν μέθοδον ταύτην, ἣν ἐφημέσαμεν ἐπὶ τριάκοντα ὅλα ἔτη πρὸς ἀκρίβωσιν τῆς ἐπιστημονικῆς ἀληθείας περὶ γενέσεως τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἀνθρώπου, ἐν πληρεστάτῃ οὐσῃ ἀρμονίᾳ μετὰ τοῦ περὶ δημιουργίας δόγματος, ἡκολούθησεν ἐσχάτως καὶ ὁ πολὺς μεταξὺ τῶν ιστοριογράφων Λακροά κατὰ τὴν δημοσίευσιν ἄρθρου τινὸς τοῦ Βερτελῶ ἐν ᾧ οὗτος ὑπερεμᾷ ὑπὲρ τῶν ἀσέβων θεωρημάτων· ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν καθηγητὴν τῆς χημείας Γωτιέ, μέλος τῆς ἀκαδη-μίας τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, ἠρώτησεν αὐτὸν περὶ τῆς ἐπιστημονικῆς ὑποστάσεως τῶν διδασκαλιῶν τοῦ Βερτελῶ. Ὁ Γωτιέ, συντάξας σοφὴν ὄντως διατριβήν, ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως διὰ τῆς «Ἐπιστημονικῆς Ἐπιθεωρήσεως», ἔχουσας ἐν περιλήψει ὡς ἑξῆς:

«Ἡ χημεία καὶ αἱ νεώταται φυσιολογικαὶ ἀποκαλύψεις καὶ θεωρίαι ἐξηγοῦσιν ἄρα γε τὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς ἢ δύ-νανται νὰ ἐξηγήσωσιν ἐν τῇ μέλλοντι διὰ τῶν μηχανικῶν νόμων τῆς ὕλης, ὡς δοξάζει ὁ Βερτελῶ; Τὸ ζήτημα τοῦτο δύναται ν' ἀπλοποιηθῇ ὡς ἑξῆς. Ἡ ζωὴ εἶνε δύναμις ἐκ-πορευομένη ἀπὸ τῆς ὕλης ὡς ἡ ὠθεύσα δύναμις τὴν ὑπὸ τοῦ τηλεόδου ἐκφραδονίζομένην σφαῖραν; Αἱ ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς ἔχουσι χαρακτῆρας προσομοιάζοντας πρὸς τοὺς χαρα-κτῆρας τῶν δυνάμεων τῆς ὕλης;»

Εἰς τὰ ἐρωτήματα ταῦτα ὁ Γωτιέ ἀπαντᾷ ὡς ἑξῆς:

«Αἱ ἐκ τῆς ὕλης ἐκπορευόμεναι δυνάμεις διέπονται ὑπὸ νόμων φυσικοχημικῶν εἶνε δ' οὗτοι ὁ ἰδιῶν αὐταῖς χαρα-κτῆρ. Αἱ δυνάμεις αὗται οὐδέποτε ἐκμηδενίζονται, ἀλλὰ συντηροῦνται καὶ ἐκδηλοῦνται πάντοτε ὑπὸ καλὴν τινα μορφήν Κίνησις, θερμαντικόν, χημικὴ ἀντίδρασις, οὐδέποτε ἐξαφανίζονται. Ἄλλ' ἡ μία μεταβάλλεται εἰς ἑτέραν. Οὐδὲν ἀπόλλυται ἐν τῇ φύσει. Ἡ χημικὴ δύναμις τῆς πυρίτιδος μεταβάλλεται εἰς ὥθησιν τῆς βολίδος, ἐὰν δ' αὕτη προσ-κρούσῃ εἰς σῶμα ἀδικέραστον, ἡ δύναμις τῆς κινήσεως μεταβάλλεται εἰς θερμαντικόν.

Συμβαίνει ἄρα γε τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς καὶ εἰς τὰς νοητικὰς καὶ ἠθικὰς ἐκδηλώσεις;

Βεβαίως ἡ πείψις τῶν βρωμάτων ἀνάγεται εἰς λειτουργίαν χημικὴν. Ἡ ζωικὴ ἀναπνοὴ ὡσαύτως δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς μίαν ἀνταλλαγὴν ἀερίων. Τὸ ζωικὸν σῶμα ἀναλυόμενον ἀνάγεται εἰς στοιχεῖα ὕδατος καὶ λοιπὰ τῆς ἀνοργάνου ὕλης. Ἀλλ' εἶνε ἄρα γε ταῦτα μόνον τὰ φαινό-μενα τῆς ζωῆς τὰ μὴ παριστάνοντα ἐμὴ δύναμεις σωματι-κὰς; Ἐνταῦθα ἐγκτεται ἡ πλάνη τῶν ὑλοδοξούντων.

Διότι ἀληθῶς ὁ ἰδιῶν τῆς ζωῆς χαρακτῆρ δὲν εἶνε οὔτε ἡ πείψις οὔτε αἱ λοιπαὶ σωματικαὶ λειτουργίαι ἐν ἐαυ-ταῖς, ἀλλ' ἡ διευθύνουσα καὶ κανονίζουσα αὐτὸ δύναμις.

Μικρὸν ἐνδιαφέρει τίνι τρόπῳ τὸ σῶμα διατρέφεται καὶ ἡ-νανεοῦται. Τὸ μυστήριον ἐγκτεται εἰς αὐτὸ τὸ γεγονός τῆς ἐναρμονίου διατροφῆς καὶ ἀνανεώσεως. Ἐκδηλοῦται ἐν τούτῳ τάξις τις καὶ διεύθυνσις οὐδὲν ἔχουσα τὸ σωμα-τικόν, διότι ἐν τῇ συντηρουμένῃ τάξει καὶ ἐναρμονίᾳ διευ-θύνται δὲν δαπανᾶται οὐδὲ παρᾷγεται ἄλλη τις δύναμις, ἀλλ' εἶνε ἐνέργεια ἔχουσα ὑπόστασιν ἰδίαν καὶ μυστηριώδη.

Πλὴν δὲ τούτου ὁ ἄνθρωπος σκέπτεται, βούλεται, αἰ-σθάνεται τὸ καλὸν καὶ τὸ ἀγαθόν. Τὰς ἐκδηλώσεις ταύτας δυνάμεθα ἄρα γε νὰ τὰς συνδυάσωμεν μὲ τοὺς χαρακτῆρας τῆς ὕλης; Πρόκειται περὶ ἐνεργειῶν καὶ δυνάμεων μετα-βαλλομένων εἰς ἄλλας ἐνεργείας καὶ δυνάμεις, ὡς συμβαίνει εἰς τὰς ἐκ τῶν σωματικῶν ἀπορροούσας; Οὐχὶ βεβαίως. Ἐφ' ὅσον καὶ ἂν ἐργαζήτε καὶ ὅσας προσπαθεῖας καὶ μελέτας ἂν καταβάλετε, δὲν δύνασθε οὔτε ἐν τῇ παρόντι οὔτε ἐν τῇ μέλλοντι νὰ ἐξεύρητε σημεῖον ἢ χαρακτῆρ τινα σωματι-κῆς δυνάμεως εἰς τὴν μυστηριώδη δύναμιν τῆς ζωῆς καὶ εἰς τὴν εἶναι μυστηριωδέστεραν τῆς πνευματικῆς τοῦ ἀνθρώ-που ὑποστάσεως. (α)

(α) Περὶ τῆς διατριβῆς τοῦ Γωτιέ δρᾶ καὶ ἐφημερίδα Le Pou-ple Francais 24 Μαΐου 1897.

ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΕΡΓΑ

Ὅσακις ἠθέλητε εὐρεθῇ ἐν τῇ μένῃ δριμύτι ἀποτελουμέ-νου ἐξ ἀνθρώπων οἰωνοθήποτε κοινωνικῶν στρωμάτων καὶ ἠθέλητε φέρῃ τὸν λόγον ἐπὶ τῆς σημερινῆς ἡμῶν καταστά-σεως, βλέπετε ὅτι πάντες τόσον καλῶς κατανοοῦσι τὸ βά-ρυθρον, πρὸς ὃ φερόμεθα γοργῇ τῇ ποδὶ ἔνεκα τῆς ὑπὸ πά-σας τὰς ἐποψείας ἐξαχρειώσεως ἡμῶν, τόσον βαθείως εἶνε ἐρ-ριζωμένη εἰς αὐτοὺς ἡ πεποιθήσις αὕτη καὶ τόσον ὀρθῶς θεω-ρίας ἐκφέρουσι περὶ τῶν μέσων δι' ὧν δύναται νὰ ἐπέλθῃ ἡ ἀναγκνισις καὶ ἀνάπλασις ἡμῶν, ὥστε εὐρίσκασθε εἰς ἀπο-ρίαν ἐν τέλει, διατὶ κοινωνία ἀποτελουμένη ἐξ ἀτόμων τό-σον ὀρθῶς σκεπτομένων δὲν προοδεύει καὶ δὲν ἀνθεῖ, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας δεικνύει προφανῆ σημεῖα ταχέως ἀποσυνθιείας καὶ σήψεως. Ἵνα ἐξηγήσητε τὸ πρᾶγμα, φαντάζεσθε ὅτι εὐρίσκατε ἐν μέσῳ σημήνους ὑποκριτῶν, ἀνθρώπων διεστραμ-μένης βουλήσεως, οἵτινες διὰ μὲν τῶν λόγων ἀποκοιμίζουσι καὶ ἀποπλάνωσι τοὺς ἄλλους, ἐπιφυλάττουσιν ἑμῶς δι' ἑαυ-τούς τὸ δικαίωμα ἐν τῇ πράξει νὰ ἐνεργῶσι μόνον πρὸς τὸ ἴδιον συμφέρον ἀποβλέποντες. Καὶ ἡλαυνολογεῖτε τότε αὐ-τούς καὶ οἰκτερετε καὶ ἐκείνους, οἵτινες ἐπιστεύσαν ὅτι δύ-νανται νὰ τοὺς βελτιώσωσι, καὶ ἀπογοητεύεσθε βλέποντες ὅτι ἡ μὲν ἐπιστημονικὴ παιδείσις οὐδαμῶς μορφώνει, τὸ θρησκευτικὸν κήρυγμα σπανίως ὑψελεῖ, καὶ ἐν αὐτοῖς δι' αὐτὴς ναοῖς πορευόμενός τις νὰ ἐπικοινωνήσῃ μετὰ τοῦ Θεοῦ, μετὰ πάντων τῶν ἄλλων ἐπικοινωνεῖ μάλλον, πλὴν Αὐτοῦ μόνου. Δὲν ἀρνούμαι ὅτι ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι ἄλλα μὲν λέγοντες, ἄλλα δὲ φροσὶ κρύπτοντες, ὧν ἡ γλῶσσά ὁμνυεῖ, ἀλλ' ἡ φρὴν εἶνε ἀνώμοτος, ἄδικον ἡμῶς θὰ ᾔτο νὰ ἐξεργάζομεν κατὰ τῶν πλείστων ἐνεκα τῆς ἀσυμφωνίας τῆς σκέψεως καὶ τῆς πρᾶ-ξης.

ἔως τὸν ἀφορισμὸν τοῦ ὑποκριτοῦ. Προσεκλέσατε ποτε νήπιον εἰς μικρὰν ἀπ' ὧν ἀπόστασιν εὐρισκόμενον νὰ ἐλθῇ πρὸς ὑμᾶς; Ἀρχίζει νὰ γελᾷ, κινεῖ χεῖρας καὶ πόδας καὶ κεφαλὴν καὶ κορμόν, ἐπιθυμεῖ νὰ πετάξῃ καὶ νὰ σὰς ἐναγκαλισθῇ, ἀλλὰ ὁσπυχῶς αἱ μὲν καὶ κινήσεις δὲν ὑπό-κινεταὶ εἰσέτι εἰς τὸ ἐγὼ αὐτοῦ, οἱ πόδες του σφαλλονται, καταπίπτει ζητοῦν νὰ ὀρθωθῇ καὶ μετὰ τινος κλαυθμηρι-σμοῦ τρέπεται εἰς ἄλλας ἀσχολίας καὶ παίγνια. Θὰ εἴπω-μεν ἄρα γε ὅτι τὸ νήπιον ἐκεῖνο ἦτο πλήρως ὑποκριτής, ὅτι οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ ἐλθῇ πρὸς ὑμᾶς, διότι ἂν τὸ ἤθελε, θὰ τὸ ἐξέτειλε; Εἰς ζωγράφος σὰς ἐρωτᾷ ἐὰν τὸ ἔργον του ἡμοιάζει μὲ τὸ πρωτότυπον. — Ὅχι, τῷ ἀπαντάει, αἱ γραμ-μαὶ αὐταὶ ἔπρεπε νὰ ἔχωσι ταύτην ἢ κείνην τὴν διεύθυν-σιν. — Ἀξίστε λοιπὸν ὑμεῖς τὸ κοινὸν. — Τὸ λαμβάνετε. Προσπαθεῖτε νὰ φέρητε τὰς γραμμάς, καθὼς σὰς ὑπαγορεύει ἡ ὑμετέρα ἀντίληψις. Ἐντείνετε τὴν προσοχὴν σὰς διὰ νὰ ᾔνε ὅσον τὸ δυνατόν ἀκριβεῖς. Μάτην. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε φανερά ἀπὸ τῆς ἀληθείας ἀπομάκρυνσις. Δικαιοῦται ὁ ζω-γράφος νὰ σὰς εἴπῃ ὅτι εἰσθε ψεύσται καὶ ὑποκριταί, διότι ἂν ὑπῆρχεν ἀνομοίότης, θὰ ἐξετελεῖτε αἰς τὴν ἡμοιότητα; Οὐδαμῶς. Αἱ λεπταὶ τῶν δακτύλων κινήσεις δὲν δύνανται νὰ ὑπελκωσιν εἰς τὰς δικαλούσεις τῆς βουλήσεως εἰ μὴ μετὰ μικρὰν καὶ ἐπιμενον ἀσκησιν.

Παρόμοιον τι συμβαίνει καὶ ἐν τῇ ἀρετῇ. Οὐδαμῶς δι-καιοῦμεθα νὰ λέγωμεν ὑποκριτὰς τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἵτινες γινώσκουσι μὲν τὸ ἀγαθὸν καὶ ἐπιθυμοῦσι καὶ ζη-λοῦσιν αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ δὲν τὸ ἐφαρμόζουσιν. Εἶνε βεβαίως περιστάσεις, καθ' ὧς vouloir c'est pouvoir, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶνε κανὼν γενικὸς, οὐδὲ ἔχει γενικὴν τὴν ἐφαρμογὴν. «Οὐ γὰρ, ὁ θεὸς ἀγαθόν, τοῦτο ποιεῖ, ἀλλ' ὁ οὐ θεὸς κα-κόν, τοῦτο πράττει», λέγει ὁ Παῦλος.

Κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη πρὸς κτήσιν τῆς ἀρετῆς, ἥτις ἀγαθὸν τὴν εὐδαιμονίαν ἡμῶν, τρία τινα ἀπαιτοῦνται, ἥτοι φύσις, ἔθος ἢ ἕξις καὶ διδασχὴ ἢ λόγος. Ἡ θεωρία αὕτη, πρὸς ἣν συντάσσεται καὶ ὁ ἐκ Χαιρωνίας ἐκλεκτικὸς φιλό-σοφος Πλούταρχος, εὐρίσκαται ἐν πληρί μετὰ τοῦ Εὐαγγε-λίου ἀρμονίᾳ πλεονεκτοῦντος διὰ τῆς προσθήκης τῶν ἀνι-στεικῶν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας μέσων. Ὅτι ἡ φύσις εἶνε κεφάλαιον σπουδαιότατον πρὸς κτήσιν τῆς ἀρετῆς ἀπο-δεικνύει ἡμῖν τὸ περὶ ἀδελφίαν τοῦ Ἰουδα, ὅστις εὐτυχίσας νὰ ἔχῃ διδάσκαλον τὸν κατ' ἐξοχὴν τοιοῦτον, ἐνωτιζόμενος καθ' ἐκάστην τῶν θείων Αὐτοῦ καὶ ὕψιστων διδασκαλιῶν καὶ ἔχων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἔργα τελείας ἀγάπης καὶ ἀρετῆς, δὲν ἰδίστασιν οὐχ ἥττον νὰ ἀκπράξῃ τὸ βδελυρῶ-τατον καὶ μισαρώτατον τῶν ἐγκλημάτων, χάριν ὀλίγων κερματίων δηλ. νὰ προδώσῃ τὸν ἐαυτοῦ διδάσκαλον, εὐερ-γέτην καὶ πλάστην. Ὁ ἀπόστολος λέγει: «Ὅταν γὰρ ἔβην τὰ μὴ νόμον ἔχοντα φύσει τὰ τοῦ νόμου ποιῇ . . .» Ὁ δὲ Κύριος ἡμῶν διὰ τῆς παραβολῆς τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἀπο-δημῶν προσεκλέσας τοὺς ἐαυτοῦ ὑπηρέτας καὶ εἰς μὲν τὸν ἕνα ἔδωκε πίστεα τάλαντα, εἰς τὸν ἑτέρον δύο καὶ εἰς τρί-τον ἕν, καθὼς καὶ διὰ τῆς παραβολῆς τοῦ σπορέως, ἠθέλησε νὰ μᾶς διειξῇ ὅτι τὰ φυσικὰ κεφάλαια πρὸς ἠθικὴν ἡμῶν προαγωγήν καὶ κτήσιν τῆς ἀρετῆς δὲν εἶνε τοῖς πᾶσι τὰ

αὐτὰ. Ὅμοιον περίπτου σημαίνει ἔχει καὶ τὸ σῶμα ἐμὸν οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν» δύνασθε δηλ. νὰ μανθάνητε καὶ νὰ δικαίνητε τὸ ἀγαθὸν ἀπὸ τοῦ κακοῦ· δύνασθε νὰ ἀπο-φασίζετε τὴν ἐκτέλεισιν τοῦ πρώτου καὶ τὴν ἀποφυγὴν τοῦ δευτέρου, ἐὰν ὅμως ἐγὼ ὁ πλάστης σὰς δὲν σὰς ἐδίδον τὴν ἀναγκαιοῦσαν πρὸς τοῦτο δύναμιν κληιστῶν διὰ τῆς χάρι-τός μου ἁρμοδίαν πρὸς τοῦτο τὴν φύσιν σὰς, μάταια ἔθε-λον ἀποθῇ αἱ προσπάθειαι σὰς.

Τὴν χρησιμότητα τοῦ λόγου ἢ τῆς διδασχῆς πρὸς κτή-σιν τῆς ἀρετῆς οὐδεὶς ὁ μὴ ἡμολογῶν. Ὡς τὸ φῶς προσπί-πτει ἐπὶ τὰ ἀντικείμενα ποιεῖ αὐτὰ ἡρατὰ, οὕτως καὶ ὁ λό-γος ἀποκαλύπτει ἡμῖν τὰ πρᾶγματα ἐν ὧν αὐτῶν τῇ κη-θρόνῃ, καθιστᾷ ἡμῖν γνωστὰς πάσας τὰς λεπτομερείας τοῦ ἀγαθοῦ καὶ παρκαμίνει ἀσπὴρ ὁδηγὸς ἐν τῇ πράξει καὶ ταῖς ἐνεργείαις ἡμῶν. Ὁ δὲν τελείως ἐνάρτεος ἔχει καὶ τὴν ἰδιότητα τῆς πνεύσεως. Οἱ δὲ ἀμαθεῖς δύνανται μὲν νὰ ἔχωσι μεμονωμένας τινὰς ἀρετάς, οὐδέποτε ὅμως θέλουσι διακριθῇ ἐπὶ προσεγγίζουσῃ πρὸς τὸ ἀνθρωπίνως τελείον ἀρετῇ. Οἱ ἄλλοις τῶν ἰχθύων ἐξηκολούθουν τὰς ἑξῆς αὐτῶν καὶ τοὺς διαπληκτισμούς, ἐραντάζοντο πρωτοκαθεδρίας καὶ διαμοίρων τὰς θέσεις ἐν τῇ βασιλείᾳ περὶ τῆς ἡπείας δὲν εἶχον σαφῇ γνώσιν, μέχρις οὐ διὰ τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἀγίου Πνεύματος οὐ μόνον ἐπερρώσθη ἡ φύσις αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἠνοήθησαν τῆς διανοίας των αἱ ὁδοὶ καὶ ἐγένοντο ἄ-λλοις ἀνθρώπων.

Οὔτε ὅμως ἡ φύσις, οὔτε ἡ διδασχὴ ἢ ὁ λόγος δύνανται νὰ παρασκινάσωσι τὸν ἐνάρτεον, ἐὰν δὲν προσυπάρχῃ καὶ ἡ ἕξις. Δύναται νὰ ἔχῃ τις ἀγαθὴν φύσιν καὶ περτωσιμένην διάνοιν, μέριμνα ὅμως ποικίλαι, συμφέροντα, ἡδοναί, πα-ρατρίπουσιν αὐτὸν τῆς εὐθείας ὁδοῦ καὶ τὸν ἐξομοιοῦσι πρὸς τὴν καλὴν μὲν, ἀλλ' ἀκανθώδη γῆν τοῦ Εὐαγγελίου, ἐν ᾗ βλαστάνει ὁ σπόρος, πλὴν ἀποπνίγεται ὑπὸ τῶν ἀκανθῶν. Διὰ τῆς ἕξεως ἐν τούτοις εἰσάγεται ἀκολουθεῖ εἰς τὰς πρά-ξεις μᾶς, μορφοῦται χαρακτῆρ, οὕτως τὸ ποῖόν ἐκτρέπεται ἐκ τῶν ἀρχῶν αἰτίας μᾶς διέπουσιν ἐν τῇ πράξει. Ὁ πρᾶ-των κατ' ἀρχὰς πράξιν τινὰ ἀγαθὴν πράττει ταύτην ὑπεί-κων ἢ εἰς τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς συνειδήσεως του ἢ εἰς τὸν λόγον. Ἐὰν ἐπαγκλῇ ταύτην δις, τρίς, πολλάκις, καθί-σταται τότε ἕξις καὶ οὐδεὶς πλέον φόβος ἐν τῇ μέλλοντι ἀποτόμῳ νὰ ἀλλάξῃ βίον καὶ νὰ πράττῃ ἄλλως ἢ ὡς ἔχει συνειθισθῇ.

Τρία λοιπὸν εἶνε τὰ μίσα, δι' ὧν κτᾶται τις τὴν ἀρε-τὴν καὶ ὧν ἡ συνδρομὴ εἶστι ἀπαραίτητος, διότι κατὰ Πλούταρχον αἱ μὲν φύσις ἔχει μὴδῆσας τυρλόν, ἡ δὲ με-θησις διχα φύσει; ἑλλοπίς, ἡ δὲ ἀσκησις χωρὶς ἀρετῆς ἀ-τελής» Τριῶν δὲ αὐτῶν τῶν μέσων τούτων, ἡ μὲν φύσις πλάττεται ἀνεξαρτήτως τῆς ἀρεσκείας ἡμῶν. Βεβαίως λοι-πὸν εἰς τὰ ὅποια ὀρεῖσθε νὰ στρέψωμεν σύντονον τὴν προσοχὴν ἡμῶν καὶ διὰ τῶν ὁποίων δυνάμεθα καὶ αὐτὴν τὴν φύσιν ἡμῶν νὰ βελτιώσωμεν εἶνε ὁ λόγος καὶ ἡ ἕξις. Καὶ ὁ μὲν λόγος ἠρξάτο εὐτυχῶς ἀπὸ τινος λειτουργῶν ἐν τῇ εὐνοίᾳ καὶ ἐν ἐκκλησίᾳ καὶ ἐν σχολᾷ; λκιεῖς, ἡ ἕξις ὅμως κατὰ πολὺ ὑστερεῖ, καὶ ἡμοιάζομεν κατὰ τοῦτο μὲ λέρμεν διὰ μίαν κωπὴν ἐλαυνομένην, ἥτις κινεῖται μὲν, πλὴν περι-

στρέφεται ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ ἀδυνατοῦσα νὰ χωρήσῃ πρὸς τὰ ἑμπρός.

Οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι σκοπὸν τοῦ βίου αὐτῶν προ-
θέμενοι τὴν καλοκάγαθίαν, ἥτοι τὴν ἀρμονικὴν διαμόρφωσιν
τῶν σωματικῶν καὶ πνευματικῶν τοῦ ἀτόμου δυνάμεων ὁ-
θῶς κατανόησαν ὅτι ἡ ἔξις ἦτο στοιχεῖον ἀπαραίτητον πρὸς
κτῆσιν τῆς ἀρετῆς. Οἱ Σπαρτιάται διέηρουν τοὺς παῖδας εἰς
διαφόρους ἀγέλας, ἕλας ἡ βούλας ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῶν
βουκλῶν καὶ ἐξήσκουν αὐτοὺς ἐν τῇ ὑμφορσύνῃ, τῇ ἀφο-
βίᾳ, τῇ ἐπιδειξιότητι, τῇ πανουργίᾳ καὶ πρὸ πάντων ἐν τῇ
ὑπομονῇ τῆς ἐνδείας καὶ τῶν πόνων. Πᾶς δὲ πολίτης πρε-
σβυτέρως ἡλικίας εἶχε τὸ δικαίωμα τοῦ ἐποπτεύειν ἐπὶ τῆς
ἀγωγῆς τῶν παιδῶν. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐγύμναζον αὐτοὺς ἐν τῇ
σωφροσύνῃ καὶ κοσμιότητι, τὴν ὁποῖαν ὤφειλον καὶ ἐξωτε-
ρικῶς νὰ ἐπιδεικνύουσι, περιπατοῦντες εὐσταθῶς καὶ μὴ κί-
νουντες ἀτάκτως τὰς χεῖρας, ἀλλ' ἔχοντες τὴν ἐτέραν αὐ-
τῶν ὑπὸ τὸ ἱμάτιον. Φύβῃ δὲ διαφόρων ἀτοπημάτων ἀπη-
γόρευον ἐπὶ ποινῇ θανάτου τὴν εἰσοδὸν εἰς τὰ διδασκαλεῖα
τοῖς οὖσιν ὑπὲρ τὴν τῶν παιδῶν ἡλικίαν. Οὐχὶ πλέον τὰ
ἄτομα, ἀλλ' αὐτὴ ἡ πολιτεία, αὐτὴ ἡ ἀρχὴ ἀνελάμβανε
τὴν μέριμναν περὶ παρασκευῆς ἀγαθῶν πολιτῶν. Καὶ ἦσαν
πράγματι θαυμαστά τὰ ἀποτελέσματα τοιαύτης νομοθεσίας,
τῆς ὁποίας ἡ εἰς λήθην παραπομπὴ ἐπέφερε τὸν ἐκφαλισμὸν
ἐκείνων, τὸν ὁποῖον διεκτραγωδεῖ δι' ὑπεράτης κραυγῆς
ἄλλους ὁ Ἰσοκράτης ἐν τῷ Ἀριστοπαγίτικῳ αὐτοῦ.

Ἀλλ' ἡμεῖς οἱ νεώτεροι πῶς ἐθίζομεν, πῶς ἀσχοῦμεν
τοὺς παῖδας, ἵνα διαπλάσωμεν γυναικὸν πολιτῶν ἡλικίως εὐ-
ρώστων; Τίμα τοῦ βίου ἡμῶν θέσαντες τὴν ὕλικὴν εὐ-
ζωίαν καὶ ἀπόλαυσιν οὐδὲν ἄλλο σκοπεύμεθα, εἰ μὴ πῶς νὰ
παρασκευάσωμεν τοὺς ἄρρενας ἱκανοὺς δι' ἐπικερδῆ τινα ἐρ-
γασίαν ἢ νὰ κοσμήσωμεν δικὴν ταύρων τὰ θήλαα πρὸς εὐ-
ρεσιν γαμβρῶν ἀμφιβύλου ποιότητος. Περί ἡθικῆς αὐτῶν
μορφώσεως διὰ καταλλήλου ἀσκήσεως οὐδαμῶς σκεπτό-
μεθα. Περιοριζόμεθα μόνον εἰς ξηράς τὸ πολὺ συμβουλὰς ἢ
ἀπειλὰς ἢ ποινὰς ἀνάρπους, ἐνῶ ἐξω ἐν τῇ γειτονίᾳ, ἐν τῇ
συναναστροφῇ ἐπιτελεῖται τὸ ἔργον τῆς ἡθικῆς δηλητηριά-
σεως καὶ ἐξαχρείωσως. Ἀλλως τε ἀγνοοῦμεν καὶ διὰ τίνων
μέσων νὰ ἀσκήσωμεν πρὸς ἀρετὴν τοὺς παῖδας, συχνότατα
μάλιστα τὰ ἀποτελέσματα εἶνε ὅλως ἀντίθετα τῶν προσδο-
κωμένων. Ἀπαιτοῦντες ὑπερβολικὴν τάξιν καὶ ἡσυχίαν πε-
ριορίζομεν τὴν κινητικὴν αὐτῶν ὁρμὴν καὶ προδιαθέτομεν
εἰς τὴν ἀδράνειαν καὶ τὴν ἀνίαν. Ἐπιμένοντες εἰς ὑπερβο-
λικὴν καθαρρότητα ἐνσπείρομεν τὴν ἀπέχθειαν πρὸς τὴν γῆν
καὶ τὸ πρῶτιστον καὶ κυριώτατον τοῦ ἀνθρώπου ἐπαγγελμα,
τὴν γεωργίαν. Οὐ μόνον ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου σου φραγῇ
τὸν ἄρτον σου, ἀλλὰ καὶ ἐν κοινορτῷ τῶν ἐνδυμάτων σου.

Ἐν κυρίως μέσον ἀπομένει ἡμῖν δι' οὗ ἡδύναντο νὰ
ἐπιτευχῶσιν ἀμφοτέρω οἱ ἄνθρωποι ἀπαιτούμενοι πρὸς κτῆσιν
τῆς ἀρετῆς καὶ ἀνέκοντες τῇ ἀνθρωπίνῃ ἐπιμελείᾳ, τὸ σχο-
λεῖον. Ἐκεῖ καὶ ἡ κατάλληλος διδασχὴ ἡδύνατο νὰ γίνηται
καὶ ἐν τῇ πρὸς ἀλλήλους κοινωνίᾳ οἱ παῖδες νὰ ἀσκῶνται
εἰς τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς. Ἀλλ' ἵνα ἐπιτευχθῇ τοῦτο, πρέ-
πει οἱ πατέρες νὰ ἐκλέγῃσι διὰ τοὺς παῖδας τῶν διδασκά-
λους, οἵτινες νὰ ὦσιν, ὡς λέγει ὁ Πλούταρχος πρὸς βίους

ἀδιδάχθηται, τοῖς τρόποις ἀνεπιλήπτοι καὶ ταῖς ἐμπειρίας
ἄριστοι, οἵτινες νὰ διδάσκωσι μὲν αὐτοὺς τὰ ἐγκύκλια μα-
θήματα πάντα, ἀλλὰ καφάλειον πάσης τῆς παιδείας νὰ
ποιῶσι τὴν γνῶσιν τοῦ ἀπὸ τὸ καλόν, τί τὸ αἰσχρόν, τί τὸ
δίκαιον, τί τὸ ἀδίκον, τί τὸ συλλήβδην αἰρετόν, τί φευ-
κτόν' πῶς θεοὶ, πῶς γονεῖς, πῶς πρεσβυτέραι, πῶς νό-
μοι, πῶς ἄλλοις, πῶς ἄρχουσι, πῶς φίλοις, πῶς γυ-
ναίξιν, πῶς τέκνοις, πῶς οἰκίταις χρησιτέον ἐστίν· ὅτι διὰ
θεοὺς μὲν εἰσέσθαι, γυνέκας δὲ τιμᾶν, πρεσβυτέρους αἰδεῖ-
σθαι, νόμοις πειθαρχεῖν ... τὸ δὲ μέγιστον, μήτ' ἐν εὐπρα-
γίαις περιγαρεῖς, μήτ' ἐν συμφοραῖς περιλύπους ὑπάρχειν,
μήτ' ἐν ταῖς ἡδοναῖς ἐκλύτους εἶναι, μήτ' ἐν ταῖς ὀργαῖς
ἐκπαθεῖς καὶ θηριώδεις. »

Τὶ ὅμως διδάσκονται ἐν τοῖς ἡμετέροις σχολείοις ; Οἱ
ἀναγκνῶσται θέλουσιν ἐπιτρέψῃ νὰ μὴ δώσωμεν ἡμεῖς τὴν
τόσον ἐπώδυνον ἀπάντησιν.

Συμπέρασμα ἡμῶν εἶνε ὅτι οἱ ἐπιθυμοῦντες τὴν ἀναμόρ-
φωσιν καὶ ἀνακαινίσιν τῆς ψυχῇ ἡμῶν κοινωνίας, οἱ κοπιῶν-
τες καὶ μοχθοῦντες ὑπὲρ αὐτῆς ὀφείλουσι μὲν νὰ ἐνεργῶσι
μετ' αὐξοῦσης θερμότητος τὴν διδασκαλίαν τοῦ θείου λό-
γου, ἐν τῇ πεποιθήσει δι' ἔρχεται ὥρα καθ' ἣν καρποφορῇ
ὡς ὁ σπέρτος τοῦ σίτου καὶ ὡς ὁ κόκκος τοῦ σιναπέως, ἀλλ'
ἐὰν θέλωσι γενικώτερα, ἀσφαλτέρα καὶ μονιμώτερα ἀπο-
τελέσματα, δεόν νὰ ἐπιδράσωσιν, εἰ δυνατόν εὐτως, ὥστε ἡ
πολιτεία διὰ νομοθετημάτων καὶ ἰδίᾳ διὰ ὁμιλίσεως τῶν
σχολικῶν πραγμάτων νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν ἐν τῇ ἀρετῇ ἄσκησιν
τῶν παιδῶν καὶ νὰ ἐγκαταστήσῃ Ἀρχὴν, ἥτις τηρουμένων
τῶν ἀναλογιῶν τῶν σημερινῶν καιρῶν ν' ἀνακληρώσῃ τὴν
ἄλλοτε ἐν Ἀθῆναις βουλὴν τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς ἐπιβλα-
ψιν τῆς διαγωγῆς πάντων τῶν πολιτῶν.

Ἄλλως ἡ ἀπὸ τῶν λόγων καρποφορίᾳ θὰ ᾔη πενιχρά,
διότι ἐὰν οὗτοι ἡδύναντο μόνον νὰ ἐπιπέρωσι τὸ ποθυμῶμεν
ἀποτελεσμα, οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ψάλται θὰ ᾔσαν οἱ ἐναρτεώτεροι
τῶν ἀνθρώπων.

Νικόλαος Ξ. Γαλανός.

Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΝΑΓΓΕΛΙΑΣ ΕΝ Τῷ ΑΒΕΡΩΦΕΙῳ ΕΦΗΒΕΙῳ.

Ἡ σύντομος ἐρμηνεία τῶν μακαρισμῶν, τῆς ὁποίας τὴν
δημοσίωσιν ἤρχισαμεν ἀπὸ τοῦ προηγούμενου φύλλου,
ἐγγράφη πρὸς διδασκαλίαν τῶν ἐν τῷ Ἀβερῳφείῳ Ἐφηβείῳ
καταδίκων, ὑπὸ τοῦ ἱερέως αὐτοῦ καὶ ἡμετέρου συνεργάτου
κ. Τιμοθέου Ἀναστασίου. Νομίζομεν δ' ὅτι ἡ ἀνάγνωσις
αὐτῆς δὲν θὰ σταθῇ ἀνωφελὴς καὶ εἰς ἐκείνους, οἵτινες θεω-
ροῦσιν ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κόσμου χωρίζονται δι' ἀ-
βύσσους.

Ἡ ἄβυσσος αὕτη ἄλλως τε, μεταξὺ τῶν ἐν τῷ Ἀβε-
ρωφείῳ Ἐφηβείῳ κρατομένων καὶ τῶν ἐν τῇ κοινωνίᾳ
ἐλευθέρως ζώντων, εἶνε μάλλον φανταστικὴ. Καὶ ἂν ὀρί-
σταται, ἔχομεν λόγους νὰ πιστεύωμεν ὅτι οἱ βαρυνόμενοι δι'
αὐτὴν δὲν εἶνε πάντως οἱ τρόφιμοι τοῦ Ἐφηβείου.

Ἡ κοινωνία δίδει εἰς τὸ Ἀβερῳφείον ἐκκλησιαστικῶς. Ἐκ

τοῦ βορβόρου ἐκείνης προέρχεται ὁ ῥυπος τοῦτου. Ἀλλὰ ῥύ-
πος, ὅστις εἰσέρχεται πρὸς καθαρισμόν. Διότι τὸ Ἀβερῳ-
φείον εἶνε τύπος, ἐνθα λειτουργεῖ ἡ χριστιανικὴ ἀναγέννησις,
καὶ εἰς τὰ βάθρα τοῦ διδασκλήρου του ὡς καὶ ὑπὸ τὴν στέ-
γην τοῦ καίσεκου του, τελεῖται μυστήριον ψυχικοῦ ἁγία-
σμοῦ.

Μὲ τὸ ἰδεῶδες τοῦτο εἰσῆλθεν ἐκεῖ ὁ κ. Τιμοθέος Ἀνα-
στασίου, καὶ οἱ καρποὶ τῆς διακονίας του ὑπῆρξαν θαυ-
μαστοί.

Τοὺς κρατομένους ἐκεῖ δὲν ἀντεμετώπισε μὲ τὰς θεω-
ρίας τοῦ Λομπρόζου, τὰς ὁποίας ἀποδοκιμασθείσας πολλὰκις
ὑπὸ ἐκκλησιαστικῶν συνεδρίων ἐλθειάζουσιν ἀηδῶς καὶ ἐπι-
μόνης οἱ παρ' ἡμῖν κοῦφοι καὶ ὀλοφρονεῖς δημοσιολόγοι. Εἰς
τοὺς νεαροὺς ἐκκληματίας ἐνεβλέψεν ὡς ἱερεὺς Χριστοῦ. Εἰ
δὲν ἐν αὐτοῖς ψυχὰς ἀποπληκνηθείσας καὶ ἐπὶ τῆς ἐπι-
στροφῇ των.

Πῶς ; Διὰ τῆς διδασχῆς, διὰ τῆς παρακλήσεως, διὰ
τῆς ἀγάπης.

Διὰ τὸν κόσμον τὸν ἄλλον καταδίκαι. Ἀλλὰ δι' αὐ-
τὸν παιδίον του, Καὶ εἰργάσθῃ δι' αὐτά, καὶ ἐργάζεται ὡς
πατήρ. Ἡ μέθοδός του εἶνε ἀπλουστεύτη. Συνίσταται εἰς
τὸ νὰ κερδίζῃ τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν ἀγάπην τῶν ἀ-
σθενούντων ψυχικῶς τέκνων του, ὅπως τὴν διευθύνῃ δόξακλη-
ρον εἰς τὸν Χριστόν. Ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ κηρύσσει ἐνθερ-
μῶν, κατάνυσιν, μετάνοιαν, πίστιν, προσευχὴν, ἐξομολό-
γησιν, καθαρισμόν, διὰ καταλλήλου δὲ ψυχολογίας, τῆς
ὁποίας τὰ μυστήρια γνωρίζουσι μόναι αἱ φλεγόμεναι ὑπὸ
τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ ψυχῇ, διεγείρει τὴν φιλοτιμίαν
τῆς χριστιανικῆς ἀναγεννήσεως, καὶ ἐμβάλλει τὴν πίστιν
ὅτι μία θερμὴ πρόκλησις τοῦ Χριστοῦ, ὅπως παραλαβῇ
τὴν ψυχὴν, διὰ νὰ τῇ ἀνήκῃ πλέον δόξακληρος, πραγματο-
ποιεῖ ἀσφαλῶς τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο.

Τῆς τοιαύτης μεθόδου ἡ ἐπιτυχὴ ἐπιστοποιήθη δι' ἡθι-
κῶν μεταβολῶν καταπληκτικῶν, τῶν ὁποίων παραδείγματα
συγκινητικώτατα ἴσως δημοσιεύσωμεν ἄλλοτε, οὐχὶ ὅπως
ἐκλαμάρωμεν ἱερέα, τοῦ ὁποίου τὸν ζῆλον θερμαίνει μόνον
τοῦ καθήκοντος τὸ πῦρ, ἀλλ' ὅπως ἐξαρθῇ ἡ δύναμις τῆς
χριστιανικῆς ζωῆς, καὶ γνωρισθῇ ὑπὸ πλειόνων τί δύναται
νὰ ἐπιβίῃ ἡ πολιτεία ἐν τῷ ἔργῳ τῆς ἡθικῆς βελτιώσεως
καὶ ἀναγεννήσεως τῶν ἐκκληματούντων παρὰ κλήρου γνω-
ρίζοντος νὰ διακονήσῃ ἐν ἀγάπῃ εἰς Χριστόν.

Μ. Χ. Ξ. Γαλανός.

ΤΙΜΟΘΕΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΥ ΝΟΜΟΥ

Γ' ΠΡΑΟΤΗΣ

« Μακάριοι οἱ πραεῖς ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν
γῆν. »

Ἐρμηνεία

Εὐτυχεῖς οἱ ἡσυχοὶ καὶ εἰρηνικοὶ ἄνθρωποι, διότι αὐτοὶ

θὰ εἶνε οἱ κληρονόμοι τῆς τοῦ Θεοῦ βασιλείας. — Εὐτυχισμέ-
νοι εἶνε ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ταπεινωθέντες ἐνώπιον
τοῦ Θεοῦ, καὶ μὲ τὴν χάριν αὐτοῦ, καὶ μὲ τὰ δάκρυα τῆς
μετανοίας των καθαρσθέντες, ἔχουν πάντοτε μίση εἰς τὴν
ψυχὴν των πρῶτητα· δὲν ὀργίζονται κατὰ τοῦ πλη-
σιον των, οὔτε ὑβρίζουσιν, οὔτε βλαπτουσιν ἀκόμη καὶ ἐν
τοῖς ὑβρίσουσιν καὶ τοὺς βλάψουσιν. Θέλουν πάντοτε μὲ τὴν
καρδίαν των νὰ ὑπάρχῃ πανταχοῦ εἰρήνη καὶ ἡσυχία, νὰ
μὴ ὑπάρχῃ δὲ ἡ ἀγριότης καὶ ἡ παραχῇ. Διὰ τοῦτο θὰ
ἔχουν πάντοτε τὴν γλῶσσαν εἰς τὸ χεῖλην, διότι ἔχουν καὶ τὴν
ἡμερότητα εἰς τὴν καρδίαν· οὐδέποτε ἐνοθυμοῦνται τὸ κα-
κόν, τὸ ὁποῖον τοὺς προξενεῖ ὁ ἄλλος· συγχωροῦν πάντας
τοὺς ἐχθροὺς των· εἰς τὰς ὕβρεις ἀπαντοῦν μὲ καλὰ λόγια
καὶ μὲ καλὸν τρόπον· εἰς τὴν ἀδικίαν ποῦ τοὺς κάμνουν,
ἀπαντοῦν μὲ τὴν εὐεργεσίαν καὶ ἐν γίνῃ εἰς τὸ κακόν. Ἀ-
παντοῦν μὲ τὸ καλόν. Εἶνε δὲ εὐτυχεῖς καὶ ἐδῶ εἰς αὐτὴν
τὴν πρόσκαιρον ζωὴν. καὶ εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν μετὰ θάνα-
τον. Εἶνε εὐτυχεῖς ἐδῶ, διότι μὲ τὸν τρόπον των αὐτὸν τὸν
καλὸν καὶ εὐκρινὴ, καὶ ὅχι τὸν ὑποκριτικόν, ἀποκοτοῦν τὴν
ἀγάπην ὅλων τῶν καλῶν ἀνθρώπων, ἀπὸ ὅλους ὑποστηρί-
ζονται, ἀπὸ ὅλους ἐπαινούνται καὶ καθ' ἑναὶ ἐπιθυμεῖ νὰ
τοὺς κάμνῃ καλόν. Καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ κακοὶ τοὺς ἐκτιμῶν,
καὶ τοὺς σεβόνται· καὶ αὐτοὶ οἱ ἐχθροὶ των, οἱ ὁποῖοι τοὺς
ἐκαμν κακόν, τοὺς ἐντρέπονται, ὅταν τοὺς βλέπουν, καὶ
μίστα εἰς τὴν καρδίαν τοὺς στενοχωροῦνται καὶ μετανοοῦν,
διότι συναισθάνονται πόσον ἄθλιοι εἶνε αὐτοί, οἱ ὁποῖοι μὲ
ἀγριότητα ἐπράξαν τὸ κακόν πρὸς τοὺς ἀθώους καὶ καλοὺς
αὐτοὺς ἀνθρώπους, καὶ πόσον ἐντιμοὶ καὶ ἀξιοπρεπεῖς εἶνε
ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι εἰς τὸ κακόν ἀπήνησαν μὲ τὸ καλόν.
Συναισθάνονται εἰς ποῖον βαθὺς ἀτιμίας καὶ περιφρονήσεως
εἶνε αὐτοί, καὶ εἰς ποῖον ὕψος τιμῆς καὶ ὑπολήψεως εἶνε
ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι δὲν καταδέχθησαν νὰ γίνωνται κακοί, ὅτε-
ρον ἀπὸ τόσα κακὰ τὰ ὁποῖα τοὺς προξενοῦν. Εἰς ὅλα των
δὲ εἶνε εὐτυχεῖς ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν πρῶτητα καὶ ἡμε-
ρότητα εἰς τὴν καρδίαν των, διότι ἔχουν τὴν χάριν τοῦ
Θεοῦ πάντοτε ἐνὸς τῆς ψυχῆς των, καὶ ἔχουν τὴν δύναμιν
νὰ πράττουν τὸ ἀγαθόν, ἔχουν δὲ πάντοτε φωτισμένον τὸν
νοῦν των, καὶ βλέπουν τί συμφέρει εἰς τὸν ἐαυτὸν των νὰ
πράττουν. Δι' ὅλα αὐτὰ ἐκεῖνοι ὅπου εἶνε πραγματικῶς καὶ
ἀσφαλῶς μεγάλοι καὶ τρανοὶ εἰς μίαν κοινωνίαν, εἶνε οἱ
πραεῖς. Εἶνε δὲ εὐτυχεῖς καὶ εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν, διότι θὰ
ᾔη ἀξιοὶ νὰ κληρονομήσουν τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν,
εἰς τὴν ὁποῖαν βασιλεύει ἡ ἀρετὴ πρῶτης, διότι εἶνε βασι-
λεῖα τῆς ὕψιστης ἀγάπης. Μίστα δὲ εἰς τὴν βασιλείαν αὐ-
τὴν, οἱ ὀργίλοι καὶ ἐκδικητικοί, οἱ βδελυροὶ ἐπιβουλοὶ καὶ
μνησικάκοι· οὐδέποτε θὰ εἰσέλθουν.

ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Εἶνε τι μάλλον ἄνομον ἢ ἡ ἑλληνικὴ πολιτεία.

Ποῖον ;

Ἡ λεγομένη ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησία.

Ἀλλ' ἤδη φωνὴν τινα ἀκούω, δῆθεν τῆς Ἐκκλησίας

κηδομένην, ἥτις μοι λέγει ἐν ἐπιτιμῇ, αἰσιμαῖα ὑποαδῇ· ποτε καὶ ἂν εἴνε ἡ Ἐκκλησία μας, πνευματικὴ μας μήτηρ πάντοτε ἀπομένει. Καὶ κατὰ τῆς πληρωμένης ἡ τῆς ἐνδόχου μητρὸς τοῦ ὁ φιλόστοργος υἱὸς δὲν βίπτει λίθον, ἵνα τὴν συντρίψῃ, ἀλλὰ πέπλον, ἵνα τὴν καλύψῃ.

Τὴν φωνὴν ταύτην καταγγέλλω ὡς φωνὴν ἡλιθίων, ἡ φωνὴν ὑποκριτῶν. Ἡ Ἐκκλησία ἡ ἑλληνικὴ, ὅποια ὤφειλε νὰ εἴνε, δὲν ἔχει τίποτε κοινὸν μὲ τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ἑλληνικὴν, ὅποια κατήντησε νὰ εἴνε. Καὶ ἀκριβῶς διότι μὲ περικαίει ζήλος καὶ μὲ πληροὶ εὐλαβεῖς πρὸς τὴν ἀσπίλον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, αἰσθάνομαι κύματα ἀνακατησέως νὰ κλυδωνίζω τὴν καρδίαν μου, ὅταν ἀντιλαμβάνομαι ὅτι εἰς τὴν θέσιν τῆς Ἐκκλησίας ταύτης ἐιργάσθησαν νὰ ὑποκαταστήσουν μίαν συναλλαγὴν ἀμαρτωλῶν.

Εἴνε μήτηρ μας ἡ Ἐκκλησία; Βεβαίως. Καὶ ἡ φωνὴ μου θέλει νὰ τὸ διακηρύξῃ ἕως τὰ πέρατα τῆς γῆς. Ἀλλ' ὅταν ἡ βασιλίσσα-μήτηρ, ἕνεκα ἀνθρωπίνης πονηρίας καὶ πανουργίας πληγωμένη ἐρίφθη εἰς τὰ τέλματα τῶν ἀγίων, καὶ χεῖρες ἐγκληματικαὶ σχίσασαι τὴν ἀλουργίδα της, τὴν περιβάλλον μὲ βόκη, οἱ ἀγαπῶντες αὐτὴν υἱοὶ ὀφείλουσι νὰ σιωπήσωσιν; Ἡ πρέπει νὰ ἐλεήσωσι τὴν συμφορὰν καὶ νὰ καταγγείλωσι τὸ ἔγκλημα, ἀγωνισθῶσι δὲ ὅπως τὴν ἐλευθερώσωσιν ἐκ τοῦ βορбору, καὶ καθάρῃ, ἐντιμον, λαμπράν, τὴν ἀποκαταστήσωσιν εἰς τὴν βασιλικὴν τῆς θέσιν;

Εἴνε μήτηρ μας ἡ Ἐκκλησία; ἄλλ' ὅχι ὡς υἱὸν ἀνθρώπων, ἀλλ' ὡς υἱὸν Θεοῦ. Διότι ἡ Ἐκκλησία καὶ νύμφη Χριστοῦ εἴνε, νύμφη ἄμωμος, ἁγία, μὴ ἔχουσα στίλβον ἢ ρυτίδα. Τὶ δὲ ὅθ' ἐκάμετε ἂν εἰς τὸν τίμιον οἶκον τῆς μητρὸς σας ἤρχετο νὰ ὑποκατασταθῇ βιβλιὸν τι γύναιον πλαστοπροσωποῦν ἀνασχύντως αὐτήν; Ὁ δὲ ἰσιγᾶτε πρὸς τὸ τερατῶδες τόλμημα, ἢ ἀμυνόμενοι ὑπὲρ τῶν ἱερωτάτων, θὰ ἐξεσφενδονίζετε τὸ γύναιον κατὰ κρημνῶν καὶ ἀβύσσων;

Ἀγαπᾷ τις λοιπὸν τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν; καὶ ἀληθῶς σέβεται αὐτήν; Ἀς διακρίνῃ μετὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ Ἐκκλησίας. Ἐκκλησίας θελήματος Χριστοῦ, καὶ Ἐκκλησίας θελήματος ἀνθρώπων. Καὶ ἂν ἀληθῶς εὐλαθεῖται τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ἀσπίλον, εἰς τὴν τιμημένην ψυχὴν τοῦ ἀμμίναν ἂς μὴ εὖρη χάριν ἢ βορβοροκυλισμένη Ἐκκλησία.

Ζητεῖτε ἐπισκεῖν καὶ φειδῶ πρὸς Ἐκκλησίαν ἐνοχον; Ἀμαθείς ἡ ὕβρισταί! Καὶ τίς σὰς εἶπεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία δύναται καὶ ἐνοχος νὰ εἴνε; Γίνεται ποτε ὁ νυμφίος Χριστὸς ἐνοχος; Αἱ λοιπὸν! Οὐδὲ καὶ ἡ νύμφη του. Ἡ Ἐκκλησία, ὡς θεμὸς ἀγιότητος, ὡς σκοπὸς σωτηρίας, διαμένει πάντοτε ἀγνή. Ἐπιεικὲς λοιπὸν πρὸς αὐτήν; Ἀλλ' εἴνε ἀκατάκριτος. Ὅ, τι ἐγὼ καταγγέλλω εἴνε ἡ θῆθεν Ἐκκλησία, ἥτις δὲν ὀφίσταται ὡς θεμὸς, ἀλλ' ὡς ἔγκλημα. Καὶ αὕτη δὲν ἔχει δικαίωμα εἰς ἐπισκεῖν, διότι δὲν ἔχει δικαίωμα οὐδὲ εἰς ὑπαρξιν.

Ἡ φωνὴ, τὴν ὁποῖαν θέλω νὰ ὑψώσω, εἴνε φωνὴ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, τῆς πραγματικῆς, τῆς γνησίας Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Τινες οἱ ἐχθροὶ της;

Ὅλοι οἱ ἀπίστοι, ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ ἀνομοί, οἱ ἐκ προαιρέσεως ἀνομοί, οἱ ἐξ ἐπιμονῆς ἀνομοί, εἴτε εἰς τὰς τάξεις

τοῦ κλήρου εἴνε, εἴτε εἰς τὰς τάξεις τοῦ λαοῦ.

Ὅργιζοντες αὐτοὶ εἰς μίαν θῆθεν Ἐκκλησίαν, διότι Ἐκκλησία δὲν ὑπάρχει ὅπου οὐδὲ Χριστὸς ὑπάρχει, ἀγωνίζονται νὰ ἀποκρύψουν ἀπὸ τῶν ὀμμάτων μας τὴν εὐσαν Ἐκκλησίαν, εἰς πᾶσαν διέκρουσιν κατὰ τῆς κακουργίας τῶν ἀντιτάσσων διὰ τὰ σφάλματα πρέπει βωδᾷ νὰ μένουν ἐξ εὐλαβείας τάχα πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν.

Ὁ μὲς ἐπηρέαση ὁ πονηρὸς αὐτὸς δόλος; Ὁ δὲ ἦτο ἀνέξιον τῆς νομιμοφροσύνης μας καὶ ἀναξίον τῆς εὐσεβείας μας. Αἱ πονηρίαι τῶν ἀποτελοῦσι τὴν ἀναίρεσιν τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ζητοῦντες ἡμεῖς κύρος τοῦ Εὐαγγελίου καὶ κύρος τῶν κηρύκων, τὸ πῦρ δὲ φέροντες κατὰ παντὸς ἐκκλησιαστικοῦ ἐγκληματίου, θέλομεν διεξαγάγει ἄγιον, ἱερὸν, καὶ ἐκ Θεοῦ εὐλογημένον ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ἀγῶνα.

Εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἂς πρωτοστατήσῃ ἡ ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος καὶ πάντες τοῦ Βασιλείου οἱ ἐπίσκοποι ἂς συναγωνισθῶσι μετ' αὐτῆς. Ἀλλὰ καὶ ἂν τινες φωραθῶσιν ἀναποφάσιστοι πρὸς τοιοῦτον ἀγῶνα, οἱ περιλειπόμενοι ἀληθεῖς ἱεράρχαι, ἔστω δίκαι, ἔστω πάντα, ἔστω καὶ τρεῖς, ἂς ἀναλάβωσι τὴν σημαίαν, καὶ ὅσοι ἀξιοὶ ἱερεῖς, καὶ ὅσοι λαϊκοὶ Θεοτοί, εἴτε μυριάδες εἴμεθα, εἴτε χιλιάδες, εἴτε ἑκατοντάδες μόνον, ἂς ἀκολουθήσωμεν ὅπως τῶν ἐν πίστει, ἐν ζήλῳ, ἐν ἐνθουσιασμῷ, ἐν αὐταπαρνήσει, ἐν ἔχοντες σύνθημα καὶ ἕνα σκοπὸν τοῦ ἀγῶνός μας, τοῦτον, ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπὲρ τῆς Ἐκκλησίας. Αὕτη ἔστω τὸ μίλημα ὅλων μας καὶ τὸ μίλημα τοῦ καθενὸς μας. Ὑπὲρ αὐτῆς ἂς θερμανθῶμεν. Ὑπὲρ αὐτῆς ὁ λογισμὸς μας, ἡ ἐπιθυμία μας, ἡ θέλησις μας, ὁ λόγος μας, ὁ βίος μας, ἡ καρδία μας, ἡ ψυχὴ μας. Ὑπὲρ αὐτῆς ἂς ἐξουθενηθῶμεν, καὶ ὑπὲρ αὐτῆς ἂς ἐκλύσωμεν. Ὑπὲρ αὐτῆς ἂς τολμήσωμεν τὰ πάντα, καὶ ἂς πάθωμεν τὰ πάντα, διὰ νὰ κατορθώσωμεν τὸ πᾶν.

Ἐπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, ἥτοι ὑπὲρ τῆς πίστεως, ὑπὲρ τῆς ἐλπίδος, ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης, ὑπὲρ τῆς ἀγνότητος, ὑπὲρ τῆς ἀγιότητος, ὑπὲρ τῆς ἀδελφότητος, ὑπὲρ τῆς ἀγάπης. Ἐπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ὡς χριστιανοί ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ὡς οἰκογενεάρχαι ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἄνθρωποι ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ὡς πολῖται ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ὡς Ἐλληνες. — Ἐν τῷ ναφ' ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ σχολείῳ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ἐν ταῖς αἰθούσαις ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ἐν περιπάτοις ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας παρὰ τὴν ἐστίαν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ πᾶσα ἡμῶν ἀμύνη καὶ πᾶσα ἐπιθεσις, καὶ πᾶσα περὶ ἀκλήσεως καὶ πᾶσα ἐπιτίμησις, καὶ πᾶσα συνέσις καὶ πᾶσα ἀκρίβεια, καὶ πᾶσα μετριοφροσύνη καὶ πᾶσα τρυφή, καὶ εἰρήνη πᾶσα καὶ πᾶσα μάχη ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ἂς εἴνε. Ἀνδρες, γυναῖκες, βρέφη, περθῆνοι, νεανῖαι, γέροντες, χῆραι, ὀρφανὰ, ὅλος τῶν κοπιῶντων καὶ τῶν πεφορτισμένων ὁ κόσμος, καὶ πόλεις, καὶ κράτος καὶ ἔθνος, καὶ ζωὴ πρόσκαιρος καὶ ζωὴ αἰώνιος, αὐτὴν τὴν παρακείμενὴν μας ἀπευθύνουσιν, ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας. Διότι ὁ ὑπὲρ τῆς ἀγῶνός εἴνε ὑπὲρ πάντων ἀγῶν.

Μετ. Ν. Γαλανός.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΧΕΣΕΩΣ ΖΩΤΩΝ ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ

Μεγασηλαϊτῶν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΧΕΣΕΩΣ ΖΩΤΩΝ ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ

Ὁ θάνατος οὐ διαρρηγνύει τοὺς δεσμοὺς τῆς κοινότητος τοὺς ὑπάρχοντας ἐπὶ τῆς γῆς μετὰ τῶν πιστῶν. Ἡ κοινότης αὕτη συνίσταται κυρίως εἰς τὰς δεήσεις ἂς ἀπευθύνουσιν εἰς τὸν Θεόν οἱ μὲν ὑπὲρ τῶν δι. Οἱ ἐλεγκτοὶ παρακαλοῦσιν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν τῶν ἐπὶ γῆς στρατευομένων καὶ ἀγωνιζομένων κατὰ τῆς ἀκαρτίας καὶ τοῦ ἱεραιότητος αὐτῆς διαβόλου καὶ τῶν πονηρῶν αὐτοῦ ταγμάτων. Παρακαλοῦσι (λέγω) ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν, ὑπὲρ διασώσεως αὐτῶν ἀπὸ τῶν ποικίλων ἐνεργειῶν καὶ παγίδων τῶν πονηρῶν πνευμάτων, ὅπως εἰδέντο τοῦ Κυρίου ὅτε ἦσαν ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐὰν ἡδυνάμεθα ζητῆσαι τὰς δεήσεις αὐτῶν ὅπου εὐρισκοντο ἐν τῇ ἐπιγίῳ κόσμῳ, πολλὰ δὲ μάλλον δυνάμεθα ζητῆν αὐτάς παρ' αὐτῶν, ὅπου εὐρίσκοντο ἐν τῇ οὐρανίῳ κόσμῳ, ἐν κατοχῇ τοῦ Θεοῦ. Ἐὰν αὐτοὺς ὁ ἅγιος Παῦλος ἐξηγεῖτο τὰς προσευχὰς τῶν πιστῶν, οὐκ εἴχε γυνήσκει ἐν τῇ πίστει, διὰ τὴν λόγον ὅτι ἤρνετό τις νὰ ζητήσῃ τὰς δεήσεις ἐκείνων οὐς τιμᾷ καὶ σέβεται, καὶ ὅτι οὐκ ὑπάρχουν ἔργα τῷ Θεῷ, καὶ οὐκ ὁ θάνατος οὐδὲ ὁ ἀπὸ τῆς ἀκαρτίας τῆς ἐπὶ γῆς στρατευομένης ἐκκλησίας, ἡς ἐγένοντο τὸ καύχημα καὶ τὸ στήριγμα; — Ὁ θάνατος λοιπὸν οὐ διαρρηγνύει τοὺς μετὰ τῶν πιστῶν δεσμούς, ἐπομένως οἱ πιστοὶ δύναται προσεύχεσθαι οἱ μὲν ὑπὲρ τῶν δι, καὶ ἐκαιτεῖσθαι ἀμοιβαίως τὰς δεήσεις αὐτῶν. Οὕτω θεωρουμένη ἡ τῶν ἀγίων ἐκκλησία, οὐκ ἐστὶν εἰδωλολατρικὴ, ὡς λέγουσι ματαιολογούντες οἱ διαμαρτυρόμενοι, ὅπως εἰδωλολατρικὸν οὐκ ἐστὶ τὸ σέβας, τὸ εἰς αὐτοὺς ἀποδιδόμενον, καὶ ὅτι πάντως ἀναφέρεται εἰς αὐτὸν τὸν Θεὸν τὸν ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ ἀναπνυόμενον. Καὶ καθὼς ὁ καὶ σεσαρκωμένος Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς τιμαται καὶ λατρεύεται, ὡς ὁ ἀπαρχαλκτος ἐκὼν τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ, οὕτω καὶ οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ τιμῶνται κατὰ δεύτερον λόγον καὶ λαὸν ὑποδεστίως προσκυνῶνται ὡς χρηματίζοντες εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ, ἀδελφοὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ κατὰ μέθιν υἱοὶ τοῦ Θεοῦ, καὶ θέσει Θεοῦ Κυρίου χρηματίζοντες ἐπὶ τῇ γνώσει καὶ πρὸς τιμὴν αὐτῶν διακεκριμένην καὶ ὑπερένδεον θείαν εὐνοίαν ἐχαρίσθη τὸ μεσιτεῖν ἐνώπιον Αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν ἐπὶ τῆς γῆς στρατευομένων ἀδελφῶν αὐτῶν — Λογίζονται δὲ ὡς μεσιταὶ κατὰ τὴν στενοτάτην τῆς λείας σημασίαν, ὅπως καὶ οἱ πιστοὶ, ὡν τὰς προσευχὰς ἐκαιτούμεθα ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτω. Σεβομένη ἡ ἁγία ἐκκλησία τοὺς ἁγίους τοῦ Θεοῦ, διδάσκει ἅμα ἐπικαλεῖσθαι αὐτοὺς, τουτέστιν αἰτεῖσθαι παρ' αὐτοῖς ἀντίληψιν, οὐχὶ βεβαίως ὡς δυνάμενοι, ἐξ αὐτῶν παρέχειν τι, ἀλλ' ὡς ἔχουσι παρρησίαν παρὰ τῷ Χριστῷ, καὶ διότι ὑπουργοῦντες Αὐτῷ εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν ἀγαθῶν βουλῶν Αὐτοῦ, πρὸς ἡμᾶς εἰσιν οὕτω πλησιαστατοὶ ἰεῖται παρ' Αὐτῷ ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ δύνανται ὡς ἐκ τῆς ὑψηλῆς αὐτῶν θέσεως συνεργεῖν ταῖς ἡμετέραις ἀναξίαις δεήσεσι, καὶ καθιστάναι Αὐτὸν βίαν τῇ ἐκ τῶν προσεύχων. Ἡ τοιαύτη δ' ἐκκλησία στηρίζεται ὁμολογούμενης, ἐπὶ τῆς ἀγίας Γραφῆς. — Εὐχισθε ὑπὲρ ἀλλήλων, λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, καὶ ὅτι πολλὰ ἰσχυροὶ δεήσεις δικαίου ἐνεργουμένην (Ἰακ. 5, 16). Οὕτω καὶ Αὐτὸς ὁ Θεὸς προστάττει τῷ Ἀδελφῷ αἰτεῖσθαι τὴν δέησιν τοῦ Ἀβραάμ (Γεν. 20, 7). — Τοῖς φίλοις τοῦ Ἰωβ τὴν τοῦ δικαίου τοῦ του. (Ἰωβ 42, 7—9). — Οἱ Ἰσραηλῖται ἠτήσαντο τὴν τοῦ Σαμουὴλ. — Ὁ ἀπόστολος Παῦλος τὰς τῶν ἰδίων μαθητῶν.

(Ῥωμ. 15, 30, 31, Ἑφεσ. 6, 18.) Οἱ ἀποδημήσαντες ἅγιοι οὐ παύονται δεόμενοι ὑπὲρ τῶν ζώντων, καὶ βοηθοῦντες αὐτοῖς. — Οὕτως ὁ ἀπόστολος Ἰωάννης εἶπεν ὅτι οἱ εἰκοσιτέσσαρες πρεσβύτεροι ἔφερον ἐνώπιον τοῦ Ἀγίου φιάλας χρυσῆς, γεμούσας θυμιαμάτων, αἱ εἰσιν αἱ προσευχαὶ τῶν ἁγίων. (Ἀποκλ. 5, 8) — Ὁ Μακκαβῆος εἶπεν ἐν δράματι ὅτι Οὐνίας ὁ ἀρχιερεὺς, καὶ ὁ ἱερεὺς προσήχοντο πολλὰ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. (2. Μακκ. 15, 12—14.) — Τελευταῖον δὲ ὁ Θεὸς διὰ τοὺς ἀποθανόντας ἁγίους εἶπεν τοὺς ζώντας. Οὕτως ὁ Μωϋσῆς κἀμπει εἰς ἔλας τὸν Θεὸν δι' Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ. (Ἑβρ. 32, 13.) — Διὰ διὰ πολλὰς τὰς δεήσεις ὁ Θεὸς προνοεῖ τὴν ὀργὴν κατὰ τῶν ἀπογόνων βασιλείων τοῦ Ἰσραὴλ. (3 Βασιλ. 12, 12, 15, 4.) Ἡ ἐκκλησία αὕτη τῶν ἁγίων στηρίζεται ἐπὶ τῆς παραδόσεως, καὶ τοῦ παραδείγματος τῆς Οἰκουμένης τῆς Ἀρεῶς. Καὶ δὴ, ἐκ τῶν συγγραμμάτων Διονυσίου τοῦ Ἀρεῶς παγίτου, Εἰρηναίου, Κυπριανοῦ, Ὡριγίνους καταφίνεται ὅτι ἡ ἐκκλησία τῶν ἁγίων ἦν κοινὸν ἔθος κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας, ἔρα καὶ ἀποστολικὴ παραδοσις. Κατὰ δὲ τὸν Δ' αἰῶνα, παρὰ Βασιλείῳ τῷ μεγάλῳ, Ἀθανασίῳ, Χρυσόστομῳ, Ἐφραίμ τῷ Σύρῳ, Γρηγορίῳ τῷ Νύσσῳ, εὐρίσκοντο πλεῖστα ἐγκώμια τοῖς ἁγίοις. Ἐν εἰς πολλὰς, μάλιστα δὲ ἐν ἐπιλόγῳ ἀποτείνονται πρὸς αὐτοὺς ἐν ἐκτενερῇ δέήσει. Τίλος ἡ καθαρὰ φωνὴ τῆς Οἰκουμένης Ἐκκλησίας, ἥτις ἐστὶ στύλος καὶ ἐδραίωμα τῆς πίστεως, ἡκούσθη ἐν τῇ ἐξόμῃ Οἰκουμένῃ Συνόδῳ, ἥτις σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ ταῦτα ὤρισεν, ὅπως πάντα μετὰ φόβου Θεοῦ καὶ σεβασμοῦ τὰς προσευχὰς τῆς παναγώμου Θεοτόκου καὶ χειμαρύνου Μαρίας καὶ πάντων τῶν ἁγίων. — Στηρίζεται δὲ καὶ τριτὸν ἡ ἐκκλησία τῶν ἁγίων ἐπὶ ἀναριθμήτων παραδείγματων ἀντιλήψεως, ἢν ἀπέδειξαν γενικῶς τῇ ἐκκλησίᾳ κατὰ πάντας τοὺς χρόνους οἱ ἅγιοι, καὶ τοῖς πιστοῖς κατὰ μέρος, μάλιστα δὲ ἡ Παναγία Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, ὡν πλήρης ἡ ἱστορία.

Μετὰ τὴν σχέσιν ταύτην τῶν ἁγίων, φέρομεν τὸν λόγον καὶ ἐπὶ τῆς σχέσεως τῶν τεθνάντων τῶν ἀτελῶν τῶν ὑπὲρ αὐτῶν δεήσεων ἡμῶν καὶ τῶν τελομένων παρ' ἡμῶν ὑπὲρ αὐτῶν μνημοσύνων. (Ἀκούσθαι)

ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΕΣ

Εἰς τὰς ΛΗΙΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ ΤΗΣ ἈΝΑΠΑΛΑΣΕΩΣ, ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΒΕΧΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Εἰς τὴν Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον 7—9 μ.μ.
Κυριακὴ 18 Ὀκτωβρίου Ἀρχιμ. Τιμ. Ἀναστασίου
Τετάρτη 21 » Κ. Α. Διαληγμάτων
Σαββάτω 24 » Ἀρχιμ. Τιμ. Ἀναστασίου
Εἰς τὴν Β' ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ναφ' τῆς ἀγίας Εἰρήνης 4—5 μ.μ.
Κυριακὴ 18 Ὀκτωβρίου Κ. Α. Διαληγμάτων
Εἰς τὸ ἐν Πειραιεὶ Γραμματεῖα τῆς Ἀναπαλάσεως ἐν τῷ Ἀγίῳ Κωνσταντίνῳ
Κυριακὴ 18 Ὀκτωβρίου 4—5 Ἀρχιμ. Τ. Μαρτίνογ
Εἰς τὸ ἐν Πειραιεὶ Γραμματεῖα τῆς Ἀναπαλάσεως ἐν τῷ Ἀγίῳ Κωνσταντίνῳ
Πέμπτη 22 Ὀκτωβρίου 7—8 Κ. Α. Διαληγμάτων
Σαββάτω 24 » 7—8 Δημ. Παπαδόπουλος
Εἰς τὰς φυλακὰς Συγγροῦ
Παρασκευή 23 Ὀκτωβρίου 3 1) 2—4 1) 2 π.μ. Τ. Ἀναστασίου.

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τῆς 23ης Ὀκτωβρίου 1898.

Τὰ τῆς αὐτοῦ Κυριακῆς ἀναγνώσματα βλέπε εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον. Ἐνταῦθα ἀναγγελλοῦνται τὰ τῆς μεθεπομένης, ὅπως περιέρχονται ἐγκαίρως εἰς χεῖρας πάντων

ΚΑΙΕΜΕΝΟΝ.

11 Ἀδελφοί, ἴδετε πηλίκους ὁμῖν γράμμασιν ἔγραψα τῇ ἐμῇ χειρὶ. 12 Ὅσοι θέλουσιν εὐπροσπαῆσαι ἐν σαρκί, αὗτοι ἀναγκάζουσιν ὑμᾶς περιτέμνεσθαι, μόνον ἵνα μὴ τῷ σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ διώκωνται. 13 Οὐδὲ γὰρ οἱ περιτενόμενοι αὐτοὶ νόμον φυλάσσουσιν· ἀλλὰ θέλουσιν ὑμᾶς περιτέμνεσθαι, ἵνα ἐν τῇ ὑμετέρᾳ σαρκὶ καυχῶνται. 14 Ὑμεῖς δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι ἐν μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· δι' οὗ ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται, καὶ γὰρ τῷ κόσμῳ. 15 Ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ οὕτε περιτομὴ τι ἰσχύει, οὔτε ἀκροβυστία, ἀλλὰ κενὴ κτίσις· 16 καὶ ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ στοιχίσουσιν, εἰρήνη ἐπ' αὐτοὺς καὶ ἔλεος, καὶ ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ. 17 Τοῦ λοιποῦ κόπους μοι μηδεὶς παρεχέτω ἐγὼ γὰρ τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω. 18 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τοῦ πνεύματος ὑμῶν, ἀδελφοί. Ἀμήν. (Γαλ. 5' 11—18.)

Ἑρμηνευτικὴ παραφρασίς.

11 Ἀδελφοί, παρατηρήσατε μὲ πόσον μεγάλη γράμματα σὰς ἔγραψα ἰδιοχείρως τὴν ἐπιστολήν μου ταύτην. 12 Ἐγὼ δ' ἴδιος Παῦλος διὰ τῆς αὐτογράφου ταύτης ἐπιστολῆς μου σὰς διαβεβαιῶ ὅτι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι θέλουν νὰ εὐδοκηῇσιν καὶ νὰ ἐκπαινεθῶν μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων τῶν ἐχόντων τὴν πεποιθήσιν των εἰς τὴν σαρκικὴν περιτομήν, αὗτοι σὰς ἀναγκάζουν νὰ περιτέμνεσθε, μόνον διὰ νὰ μὴ καταδιώκωνται ὡς πιστεύοντες καὶ κηρύττοντες ὅτι ἡ σωτηρία προέρχεται ὅχι ἐκ τῆς σαρκικῆς περιτομῆς, ἀλλ' ἐκ τῆς πίστεως εἰς τὸν σταυρωθέντα Χριστόν. 13 Διότι οὕτω αὐτοί, οἱ ὅποιοι διὰ τῆς διδασκαλίας των ἐπιβάλλουν τὴν περιτομήν, δὲν φυλάττουν ὅλας τὰς διατάξεις τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου, ἀλλὰ θέλουν νὰ σὰς πείθουν νὰ περιτέμνεσθε, διὰ νὰ καυχῶνται μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων ὅτι σὰς προσηλύτισαν εἰς τὴν σαρκικὴν περιτομήν. 14 Εἰς ἐμὲ δὲ μὴ γένοιτο ἐγὼ τὴν πεποιθήσιν μου καὶ νὰ καυχῶμαι εἰς ἄλλο τι, παρὰ μόνον εἰς τὴν σταύρωσιν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ· θυνάμην τῆς σταυρώσεως ταύτης τὰ κοσμικὰ θέλητρα δὲν ἔχουν πλέον καμμίαν ἐπιρροήν εἰς ἐμὲ, ὥστε νὰ μὲ παρεσφύρουσιν εἰς ὡς ἐσταυρωμένη καὶ νεκρὰ ἡ δύναμις τοῦ κόσμου δι' ἐμὲ καὶ ἐγὼ εἶμαι ὡς νεκρὸς ἅπτανται τοῦ κόσμου· δὲν ἔχω πλέον καμμίαν ἐπιθυμίαν καὶ ὁρεξίν διὰ τὴν πρόσκαιρον δόξαν καὶ τὰ κοσμικὰ ἀγαθὰ. 15 Διότι ἐνώπιον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν ὃν εἰνέ τις περιτεμνόμενος ἢ ἀπεριτεμνόμενος· οὐδεμίαν ἀξίαν ἔχει ἡ περιτομὴ ἢ ἡ ἀκροβυστία· τὸ πᾶν εἶναι ἡ νέα κτίσις· ὅλη ἡ ἀξία συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἀναγεννησῇ τις καὶ νὰ ἀναπλάσῃ τὴν καρδίαν του. 16 Καὶ ὅσοι ἐκ τῶν ἐθνικῶν ἀκολουθήσουν τὸν νόμον τοῦτον τῆς ἀναγεννήσεως, αὗτοι θὰ ἔχουν τὴν εἰρήνην τοῦ Θεοῦ καὶ αὐτοὶ θὰ ἐλεηθῶν καὶ θὰ σωθῶν· καὶ ὅσοι δὲ Ἰσραηλῖται γίνονται χριστιανοί, ἀληθῶς λαὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ αὗτοι θὰ ἔχουν εἰρήνην καὶ ἔλεος. 17 Τὸ πᾶν λοιπὸν εἶναι ἡ ἀναγέννησις ἢ δὲ σαρκικὴ περιτομὴ δὲν ἔχει σημασίαν. Αὕτη εἶναι ἡ ὁριστικὴ γνώμη μου. Ἐνεκα τῆς διδασκαλίας μου ταύτης καταδικάζομαι καὶ φέρω εἰς τὸ σῶμά μου τὰ σημεῖα τῶν πληγῶν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. Ἀφοῦ λοιπὸν αὕτη εἶναι ἡ ἀληθὴς διδασκαλία μου διὰ τὸ ζήτημα τῆς περιτομῆς, ἀπὸ τῶρα καὶ εἰς τὸ ἔξῃς ὡς πάσης πλὴν πᾶσα περὶ αὐτοῦ ἐναντιολογία, καὶ κινήσεις ὡς μὴ μὲ βλάψῃ εἰς κόπον δι' αὐτό. 18 Ἡ δὲ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ δεδομένη χάρις τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν καὶ τῆς προσθήκης τῶν πνευματικῶν δωρεῶν, εἶθε νὰ εἶναι μετὰ τὴν ψυχὴν σας, ἀδελφοί. Ἀμήν.

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τῆς 23ης Ὀκτωβρίου 1898.

ΚΑΙΕΜΕΝΟΝ.

Τῷ καὶ τῷ ἰκέινῳ ἰδοὺ τι τῷ Ἰησοῦ εἰς τὴν χώρα τῶν Γαδασηνῶν ἀπῆλθεν αὐτὸς ἀνὴρ τις ἐκ τῆς πόλεως. δεῖλε δαιμόνια ἐκ χρόνων ἱκανῶν, καὶ ἰμάτιον οὐκ ἐνεδιδύκετο καὶ ἐν οἴκῳ οὐκ ἔμενεν, ἀλλ' ἐν τοῖς μνημασιν. Ἰδὼν δὲ τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἀνακράξας προσέειπεν αὐτῷ, καὶ φωνῇ μεγάλῃ εἶπε· Τί ἐμοὶ καὶ σοί, Ἰησοῦ, ἰδὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου; δεσμεῖαι σου μὴ με βασανίσῃς. Παύσῃ· γαίε γὰρ τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ ἐξελεύσιν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου· πολλοὶ γὰρ χρόνοι συνηπάκει αὐτόν· καὶ ἐδεσμεῖτο ἀλύσει καὶ πίδασι φυλασσόμενος· καὶ διασπρήσων τὰ δεσμά, ἡλαύνετο ὑπὸ τοῦ δαίμονος εἰς τὰς ἐρήμους. Ἐπρωτῆρες δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς λέγων· Τί σοι ἐστὶν ὄνομα; Ὁ δὲ εἶπε· Λεγεὼν· ὅτι δαιμόνια πολλὰ εἰσῆλθον εἰς αὐτόν. Καὶ παρεκάλει αὐτόν ἵνα μὴ ἐπιτάξῃ αὐτοῖς εἰς τὴν ἄβυσσον ἀπελθεῖν. Ἦν δὲ ἐκεῖ ἀγέλη χοίρων ἱκανῶν βασκομένων ἐν τῷ ὄρει· καὶ παρεκάλουν αὐτὸν ἵνα ἐπιτρέψῃ αὐτοῖς εἰς ἐκεῖνους εἰσελθεῖν. Καὶ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς· Ἐξεληθόντα δὲ τὰ δαιμόνια ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, εἰσῆλθον εἰς τοὺς χοίρους· καὶ ὥρμησεν ἡ ἀγέλη κατὰ τοῦ κρηνοῦ εἰς τὴν λίμνην, καὶ ἀπεπνίγη. Ἰδόντες δὲ οἱ βόσκοντες τὸ γενηνόμενον ἔφυγον· καὶ ἀπελθόντες ἀπήγγειλαν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τοὺς ἄγρους· Ἐξεληθόν δὲ ἰδεῖν τὸ γεγονός· καὶ ἦλθον πρὸς τὸν Ἰησοῦν, καὶ εὗρον καθήμενον τὸν ἀνθρώπον ὅφ' οὗ τὰ δαιμόνια ἐξεληλύθει, ἱματισμένον καὶ σωφρονοῦντα, παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἐφροδίσθησαν. Ἀπήγγειλαν δὲ αὐτοῖς καὶ οἱ ἰδόντες, πῶς ἐσώθη ὁ δαιμονισθείς. Καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν ἅπαν τὸ πλῆθος τῆς περιχώρου τῶν Γαδασηνῶν, ἀπελθεῖν ἀπ' αὐτῶν, ὅτι φόβος μεγάλῳ συνείχοντο αὐτὸς δὲ ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον ὑπέστρεψεν. Ἐδέετο δὲ αὐτοῦ ὁ ἀνὴρ, ὅφ' οὗ ἐξεληλύθει τὰ δαιμόνια, εἶναι σὺν αὐτῷ. Ἀπέλυσε δὲ αὐτόν ὁ Ἰησοῦς, λέγων· Ὑπόστραψε εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ διηγοῦ ὅσα ἐποίησέν σοι ὁ Θεός. Καὶ ἀπῆλθε, καθ' ὅλην τὴν πόλιν κηρύσσων ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς. (Λουκ. Η' 26—39.)

Ἑρμηνευτικὴ παραφρασίς.

Ὅτε δὲ ὁ Ἰησοῦς κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἦλθεν εἰς τὴν παρὰ τὴν πόλιν Γαδάρων χώραν, ἦλθεν εἰς ὑπάντησιν αὐτοῦ ἄνθρωπος ἐκ τῆς πόλεως ταύτης, ὅστις πρὸ ἱκανῶν χρόνων ἦτο δαιμονόληπτος· οὗτος περιπάτει γυμνὸς καὶ δὲν εἰμένεν εἰς οἶκον, ἀλλ' εἰς τὰ μνηματὰ. Ὅτε δὲ εἶδε τὸν Ἰησοῦν, ἐξέβαλεν ὄγρον κραυγῆν, προσέειπεν ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ εἶπε μὲ μεγάλῃ φωνῇ· Ποία σχέσις ὑπάραγαι μετὰ σοῦ, Ἰησοῦ Υἱὲ τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ; Σὲ βασανίζω, μὴ με βασανίσῃς. Ὅπως δὲ εἶπε τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα, διότι ὁ Ἰησοῦς διέταξεν αὐτὸ νὰ ἐξελθῇ ἐκ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ δαιμόνιος ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἦτο δαιμονόληπτος, καὶ ἐνθ' ἐφυλάττετο δυνάμενος μὲ ἀλύσεις καὶ μὲ σίδερα εἰς τοὺς πόδας, ἔκοπτε τὰ δεσμά, καὶ κινούμενος ὑπὸ τοῦ δαίμονος ἔτρεχεν εἰς τὰς ἐρήμους. Ἐπρωτῆρες δὲ αὐτόν ὁ Ἰησοῦς λέγων· Πῶς ὀνομάζεσαι; Ὁ δὲ δαιμονόληπτος εἶπεν· Ὀνομάζομαι Λεγεὼν. Ὀνομάζεται δὲ οὕτω, διότι ἀπὸ δαιμόνια πολλὰ ἐβασανίζετο. Παρεκάλει δὲ τὸν Ἰησοῦν νὰ μὴ προστάξῃ εἰς αὐτὰ νὰ ἀπέλθωσιν εἰς τὴν ἄβυσσον· παρεκάλουν δὲ καὶ αὐτὰ τὰ δαιμόνια νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς αὐτὰ νὰ εἰσελθῶσιν εἰς τὴν ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ ὄρους βασκομένην μεγάλην ἀγέλην τῶν χοίρων. Εὐθὺς δὲ ὡς ἔλαβον τὴν ἄδεια, ἐξεληθον ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου καὶ εἰσῆλθον εἰς τοὺς χοίρους, οἵτινες κινήθεντες ὑπὸ τῶν δαιμονίων κατεκρημνίσθησαν πάντες ἀπὸ τοῦ ὄρους τοῦ βράχου εἰς τὴν λίμνην καὶ ἀπεπνίγησαν. Ὅτε δὲ οἱ βοσκόμενοι εἶδον τὸ γεγονός, ἔφυγον καὶ ἀπήγγειλαν τὴν εἰδήσιν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τοὺς ἄγρους. Πολυπληθεῖς γάρ οἱ πολῖται καὶ οἱ ἄγρόται ἐξεληθον νὰ ἴδωσι τὸ συμβῆναι. Ὅτε δὲ ἔλθόντες πρὸς τὸν Ἰησοῦν εὗρον τὸν ἀπαλλαγέντα ἐκ τῶν δαιμονίων ἀνθρώπον ἐνδεσμένον καὶ σώφρονα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, ἐφροδίσθησαν, μαθόντες παρὰ τῶν ἰδόντων καὶ τὸν τρόπον τῆς σωτηρίας αὐτοῦ. Ἄπαν δὲ τὸ πλῆθος καὶ τῶν ἐκ Γαδάρων πολιτῶν καὶ τῶν ἐκ τῆς περιχώρου ἄγρότων ὑπὸ μεγάλου φόβου κατεχόμενοι παρεκάλουν τὸν Ἰησοῦν νὰ ἀπέλθῃ ἐκ τοῦ τόπου τῶν, ὅπερ καὶ ἔπραξεν, ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον. Πρὸς δὲ τὸν ἀνθρώπον, ὅστις ἀπηλλάγη ἐκ τῶν δαιμονίων, παρακαλοῦντα νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς αὐτόν νὰ διαμῆνῃ πλησίον του, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Ὑπάγε ὅπως εἰς τὴν οἰκογένειάν σου καὶ διηγοῦ τὴν πρὸς σὲ τοῦ Θεοῦ εὐεργεσίαν. Καὶ τὸ μὲν πλοῖον τοῦ Ἰησοῦ ἀπέπλευσεν, ὁ δὲ σωθεὶς εἰσῆλθεν εἰς τὰ Γαδάρων καὶ ἐκήρυττεν εἰς ὅλην τὴν πόλιν ὅσα ἐποίησεν εἰς αὐτόν ὁ Ἰησοῦς.

ΚΑ. Α. ΔΕΣΑΛΗΣΙΑΣ.